

отговори разумній момакъ; тѣ сж *бабини деветини*, съ които са плашатъ само глупавитѣ дѣца за да неплачѣтъ.

— Ако е тѣй, байно, ето жълтицата; хайде иди и върни са здравъ и читавъ да та видимъ. На връхъ могилата има една суха конска глава, побита на върлина за плашило на бранището; земи главата и донесъ ѣз тукъ, ето ти жълтицата.

— Защо ми е жълтицата ви, рече момакътъ, азъ ви казвамъ, че таквозъ нѣщо не може да бжде и никога да го невѣрвате, защото е смѣшно и съ това вѣй показвате своята глупость и голѣма простота; това е едно суевѣрїе и нищо друго.

Но оня синковци упорствувахъ на думитѣ му, като казвахъ, че тогава щѣли да повѣрватъ, когато отиде тамъ и да са върне: »ниѣ знаемъ, думахъ тѣ, че има сѣкакви *злии* на свѣта, дѣто ти, види са, като не си сполетилъ, невѣрвашъ и щѣ ти са да хитрувашъ« . . . . .

Момакътъ са чюдѣше на ума имъ, но пакъ, като човѣкъ, сумняваше са да не бжде друга нѣкоя дяволщина. За това той искаше да ги увѣри туку тѣй, но не можѣ. Сега са улови, и какво да прави? Ако неотиде, думаше си, тѣзи простаѣи ще останатъ въ суевѣрїето си, което има да са распространява мѣжду селата, да отидѣ, незнаѣ сѣтвината. Най-подирѣ той са рѣшава да отиде, слѣдъ като му обадихъ мѣстото гдѣ и какво е. Той са запжти да отиде, но колкото приближаваше до могилата, толкозъ страхътъ го обземаше. Горкѣй върви напрѣдъ и мисли въ себе си: »сега да са върна, всичкитѣ ще ми са смѣятъ;« а да побѣгне и да си отиде на пѣтя, товарчинката му ще остане въ онѣзи къща, дѣто бѣше останалъ да ношува. И тѣй, като видѣ, че никакъ неприлѣга, насърденъ, той крачи бързо и сѣ го страхъ. Когато стигна подъ могилата посѣдна малко и зе да са пита: »Отъ какво са боишъ човѣче? тукъ на полето нѣма мечки ни други гадъ; тѣ сж въ гората; но ако и да имаше, **лятно**